

Ferran Garcia **Novel·lista**

"Som aiguamolls infernals"

Ferran Garcia ha debutat en novel·la amb aquesta obra
ORIOL DURAN

RECORDA QUE MORIRÀS
Ferran Garcia
Editorial:
Males herbes
Barcelona, 2016
Pàgines: 392
Preu: 17 euros

La història de Ferran Garcia (Vic, 1971) té gairebé un final feliç. Sempre havia escrit i un bon dia es va animar a apuntar-se a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu. Allí va aprendre a dirigir el seu potencial a través de la tècnica i el resultat va ser una novel·la que ja comença a fer camí pel boca-orella. Això sí, no ens passem d'eufòrics: la cosa avança amb aquella lenta precarietat que caracteritza la nostra literatura. Retingueu el títol: *Recorda que moriràs*. I l'editorial: Males Herbes. El veritable final feliç serà quan milers de lectors hi accedeixin. [Podeu llegir la crítica a la pàgina 34 d'aquest suplement.]

És una novel·la molt basada en un únic personatge. Com definiries el Mosca?

És un Frankenstein fet de desastres emocionals, un compendi de traumes, d'obsessions... Ell vol saber per què el va abandonar la seva mare i, a mesura que veu que n'és incapaç, es torna histèric, té problemes psiquiàtrics i, fins i tot, es transforma físicament. Si ens el trobéssim per aquí sabríem que és aquell. És un torturat que tortura i només així troba certa pau emocional.

Aquesta és la teva primera novel·la publicada i no ets precisament una jove promesa mediàtica. Com te n'has sortit?

Jo escrivia per a mi, sobretot poemaris i una novel·la que ja trobava que havia caducat abans de néixer. Els amics em deien que no estava malament, així és que vaig entrar a l'Escola de l'Ateneu i vaig veure que hi havia unes tècniques que estava bé de conèixer. Vaig començar a escriure amb més intenció, emocionant el lector i acompanyant-lo fins al final. Tenia ganes de posar un focus sobre una part de l'ànima humana i em va sortir això. Amb l'ajuda del Jaume Pons Alorda, que vaig tenir de professor, ho vam portar als de Males Herbes i els va agradar.

T'ha sortit una novel·la molt de poeta. Ens impacten més les imatges que una preocupació per l'argument.

Jo no n'era gaire conscient però sí que hi ha molta gent que m'ha dit que hi ha una narrativa molt poètica. M'agrada molt fixar-me en el ritme, fer imatges, utilitzar metàfores, crear l'atmosfera, fer paràgrafs llargs i sí que sona poètica, però sense voler.

Però tu, d'on surts?

Treballo en una associació de drets humans i anticapitalista. Vaig estudiar vete-

rinària, però els animals no m'agradaven. Després, sociologia, i vaig entendre que els humans tampoc m'agradaven. Visc a Vic, ple de boira, fatxes i capellans, però alhora la ciutat té un punt d'olla a pressió en què surten coses molt estripades.

Tot i la seva cruesa, el Mosca és un personatge molt familiar. Tu també?

Part del desencadenant de la novel·la és que el meu pare va quedar orfe i, per a ell, el tema de família ha estat sempre molt present, pel desig de tenir-ne. El Mosca idealitza el fet de tenir família i per això busca constantment una companya, una mare, uns amics i una connexió social.

Per al procés d'escriptura sembla que hagis baixat a l'infern.

Sí. Ho he passat fatal i he plorat molt. He volgut entendre les motivacions dels monstres, però no es pot. He visitat les

parts més fosques de l'ànima humana: canibalisme, assassinats en sèrie, gent que mata de la manera més horrible i després els veïns diuen que eren molt normals. Hi ha una realitat paral·lela monstruosa que no veiem. Som així: aiguamolls infernals. Crec que en el dolor aprens molt, més que no pas en el confort, que té altres funcions. Sempre penso que el moment més interessant de la vida serà l'últim, quan ets clarivident.

Algú et pot retreure: no hi ha prou merda al món perquè n'hagis d'evocar més?

El tema és tractar la merda des d'una altra perspectiva. A les coses més grotesques se'ls pot donar un tracte de bellesa i això et permet enfrontar-t'hi. No podríem llegir coses com aquestes si no hi hagués certa textura estètica. Les postes de sol estan molt bé, però no per entendre'ns. *